

Arrest

nr. 213 114 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 2 oktober 2018 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 oktober 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 23 oktober 2018 en op 26 oktober 2018.

1.3. Op 5 november 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op 25 juli 1997 in Caracas. U woonde er samen met uw ouders en broer W.(...) J.(...) (O.V. X) en zus Y.(...) J.(...) M.(...) O.(...) (O.V. X). Uw vader werkte voor de Venezolaanse inlichtingendienst van het FANB en uw moeder voor de provinciebank. Na uw secundaire studies volgde u van januari tot december 2016 een politieopleiding aan de Universidad Nacional Experimental de la Seguridad in Caracas. Vervolgens ging u in februari 2017 aan de slag als detective op de afdeling vingerafdrukken van de CICPC (Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas) in het kwartier van San Agustín in Caracas. In juni 2018 tot begin augustus 2018 werkte u op de afdeling documenten van het CICPC waar u onderzoek moest doen naar frauduleuze documenten.

Nog tijdens uw studies, in augustus 2016, probeerden twee mannen in het appartement waar uw gezin woonde in te breken, maar ze slaagden er niet in uw huis binnen te dringen. Een tijd nadien begonnen onbekenden te bellen naar uw huistelefoonnummer en naar u te vragen. Telkens wanneer men zei dat u er niet was, werd er ingehaakt. Dit ging zo verder tot in december 2016, toen uw moeder door onbekenden werd gefeliciteerd met het feit dat u was afgestudeerd als politieagent. Vervolgens bedreigde een man op een motor u. Hij zei dat u de wijk moest verlaten. Nadien bleef het een tijdje stil tot u weer loze telefoonoproepen begon te krijgen. Dat jaar werden vele politiemensen vermoord. In juni 2018 werd ook een vriend en medestudent vermoord. Door al deze omstandigheden besloot u de eerste week van augustus 2018 ontslag te nemen bij het CICPC. Een bende met de naam Tren de Aragua uitte in diezelfde maand directe bedreigingen aan het adres van de CICPC. Uw broer W.(...) die al in België verbleef en hier een verzoek om internationale bescherming had ingediend, betaalde een vliegtuigticket voor u naar België. Op 30 september 2018 verliet u Venezuela met het vliegtuig. U reisde samen met uw zus Y.(...) via Curaçao naar België, waar u op 2 oktober 2018 aankwam. Bij uw aankomst op de luchthaven vroeg u internationale bescherming. Vervolgens werd u overgebracht naar het Transitcentrum Caricole.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel paspoort en uw originele badge van het CICPC neer, samen met een aantal nieuwsberichten over vermoorde politiemannen, onder wie uw vriend, een foto van hem in het ziekenhuis en van u en twee andere politieagenten, een nieuwsbericht van de moord op uw oom en tante, foto's van het koppel en foto's van u samen met hen, foto's van de schade aan uw huis na de poging tot inbraak en een bericht van de bende Tren de Aragua.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid in de zin van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet omwille van het feit dat u niet in het bezit was van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van uw verblijf bleek, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen en stukken in uw administratief dossier moet geconcludeerd worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS niet eensluidend zijn. Bij het afleggen van uw verklaringen op 10 oktober 2018 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, verklaart u dat u bij de politie was maar tegen de politiek van Maduro gekant was en daardoor bedreigd werd door de

colectivos. U geeft aan te vrezen voor uw leven omwille van het feit dat u geen corrupte politiemans bent. Verder verklaart u dat een collega omkwam en correcte politiemensen stelselmatig worden vermoord. De problemen begonnen in februari 2018. U nam niet deel aan razzia's om mensen geld af te troggelen. Hierna werd u nog meer bedreigd en vreesde u aan uw einde te komen mocht u in Venezuela zijn gebleven (Vragenlijst CGVS dd. 10.10.2018, punt 3, vraag 5). Op het CGVS haalt u echter aan gevaar te lopen in uw land louter en alleen door het feit dat u politieagent bent en u bij terugkeer als ex-politieagent die in een gevaarlijk zone woont kwetsbaar zou zijn voor misdadigers. U spreekt in uw vrij relaas over de persoonlijk bedreigingen aan uw adres, die reeds zouden begonnen zijn in 2016, uw vermoorde collega en een bedreiging door de Tren de Aragua gericht aan alle CICPC-leden, maar nergens neemt u het woord corruptie in de mond (CGVS I, p. 15-16). Nochtans legde u bij de DVZ de klemtoon nadrukkelijk op het gegeven dat u als correcte politiemans vreesde voor uw leven. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit problemen of bedreigingen gehad hebt uitgaande van de regering of andere autoriteiten dan beweert u van niet, of toch niet rechtstreeks, maar wel omwille van het feit politieagent te zijn die niet behoort tot FAES, een ordedienst die ten voordele het Venezolaanse regime opereert (CGVS I, p. 20-21). Tijdens het tweede onderhoud confronteert het CGVS u rechtstreeks met uw eerdere uitspraak over uw vrees als niet-corrupte politiemans. U legt uit dat uw waarden niet te verenigen waren met de corruptie die heerste binnen sommige rangen en afdelingen van de Venezolaanse politie. Gevraagd of u door uw waarden en het feit niet-corrupte politieagent te zijn ooit problemen hebt gekend in Venezuela, antwoordt u onder andere dat politiemensen met andere waarden die de radicale bevelen niet kunnen opvolgen het land verlaten of eraan denken dat te doen. Na verder aandringen op een antwoord op de vraag of uw houding ten aanzien van corruptie en de regering persoonlijke gevolgen had voor u op uw afdeling, ontkent u dit. U antwoordt dat u overgeplaatst bent geweest, maar dat dit niet was omwille van problemen. Evenmin beweert u ooit dingen te hebben moeten doen waarmee u niet akkoord ging of bewust te hebben meegewerkt aan corruptie (CGVS II, p. 14-15).

Een andere vaststelling is dat het beeld van de incidenten en bedreigingen die u te beurt vielen, bijzonder moeilijk te reconstrueren valt. Wanneer u na het vertellen van uw vrij relaas gevraagd wordt om een overzicht te geven van de bedreigingen die u ontving, van wie ze kwamen en vanaf wanneer, volgt er een weinig systematische en niet-gedateerde opsomming van feiten. U verklaart dat de bedreigingen regelmatig herhaald werden vanaf het moment dat u begon te studeren. Eenmaal ze op de hoogte waren van uw studies, probeerden criminelen uw huis binnen te dringen. Nadien zeiden ze u dat u daar moest vertrekken en belden ze u vaak thuis op om te weten wie er aanwezig was. In februari 2018 bedreigden ze u: ze zeiden dat u moest vertrekken of dat u anders zou worden vermoord (CGVS I, p. 16). Wanneer het CGVS de feiten één voor één met u bespreekt, blijkt dat uw persoonlijke problemen begonnen met een poging tot inbraak door twee onbekende mannen in augustus 2016 op het moment dat u nog studeerde. Over dit incident lopen uw verklaringen en die van uw zus overigens uiteen. Zo beweert u dat er op het moment van de poging tot inbraak niemand thuis was, maar beweert uw zus dat uw grootmoeder wel thuis was en een man in het huis zag (CGVS II, p. 10; CGVS Y.(...) J.(...) M.(...) O.(...), p. 9). Enkele weken na de poging tot inbraak, begon u periodiek oproepen te krijgen waarin men steeds naar u vroeg en vervolgens inhaakte. Wanneer u gevraagd wordt om een duidelijk beeld van de opeenvolging van die oproepen te schetsen, zegt u dat het heel veel oproepen waren en u niet weet hoeveel precies. In december 2016 werd uw moeder door een onbekende gefeliciteerd met uw diploma, werd er gezegd dat u moest vertrekken en vervolgens ingehaakt. Daarna werd u in persoon bedreigd door een gewapende man in de Avenida San Martín. Hierover verklaart u in eerste instantie dat de ontmoeting in december plaatsvond, waarbij de man u zei dat u moest vertrekken en u de kerstdagen niet met uw familie moest doorbrengen. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel tijd er zat tussen het telefoontje aan uw moeder en de ontmoeting met de man, antwoordt u dat de oproep in december plaatsvond en de ontmoeting met de man in februari. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen, herhaalt u uw laatste versie van de feiten (CGVS I, p. 17-20). Het louter ontkennen van uw eerste versie blijft bijzonder frappant omdat u in uw eerste versie van feiten over de gewapende man specifiek refereerde aan de kerstdagen. Na de ontmoeting met de man bleven de telefoontjes een tijd lang uit tot de oproepen op een gegeven moment herbegonnen. U situeert dit moment in april 2017 en verklaart dat er nog steeds dergelijke telefoontjes op uw huistelefoon worden gepleegd, zelfs na uw vertrek uit Venezuela. Wanneer u gevraagd wordt of er een bepaalde evolutie in de frequentie van die oproepen op te tekenen viel, zegt u dat het in het begin twee keer per week was en vervolgens een keer per week (CGVS I, p. 17-20). Het CGVS merkt hierbij op dat u eerder gesteld had dat u in februari 2018 bedreigd werd, dat u moest vertrekken en u anders zou worden vermoord (CGVS I, p. 16; cf. supra). Wanneer er in het tweede onderhoud gepeild wordt naar de opeenvolging van en de tijdsruimtes tussen de aangehaalde feiten, zijn er opnieuw een aantal opmerkelijke verschillen met uw eerdere versie(s) van de feiten waar te nemen. Hoe lang na de

ontmoeting met de gewapende man de oproepen zich weer voordeden, kunt u niet specifiek zeggen. U weet niet of het nu een week of een maand was. Wat u zich wel herinnert is dat het hetzelfde type telefoontjes was waarin niets gezegd werd, de telefoontjes ook een tijdlang stopten en opnieuw begonnen in april 2018. Gevraagd in welke periode de oproepen uitbleven, zegt u dat dit in de 3 à 4 maanden voor april was (CGVS II, p. 12). Opvallend dat u het hervatten van de oproepen in april 2018 situeert terwijl u dit tijdens het eerste onderhoud in het jaar 2017 situeerde. Ook rept u met geen woord over een bedreiging in februari 2018 (Cf. supra). Uit dit alles blijkt dat u een weinig samenhangend beeld schept van de incidenten, bedreigingen en intimidaties die u beweert te hebben meegemaakt. Van iemand die om dergelijke redenen zijn land heeft verlaten, mag verwacht worden dat hij een duidelijk zicht kan bieden op deze zaken. Dat u dit niet kunt en steeds afwijkende versies van de feiten weergeeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees bij terugkeer.

Een andere vaststelling is dat u ondanks de vele oproepen en de intimidaties geen specifieke of doortastende veiligheidsmaatregelen neemt, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo beweert u dat u na de oproep waarin uw moeder gefeliciteerd werd, rustig thuis bleef uit angst dat ze u zouden opzoeken en er u iets zou overkomen en dat u daarna normaal verder ging. Na de ontmoeting met de gewapende man in februari, verklaart u angst te hebben gehad om naar huis te gaan. Maar echte veiligheidsmaatregelen nam u niet. U zegt wel dat u het incident aan uw bazin op het werk uitlegde, die dit soort zaken als normaal beschouwde en u aanmaande om rustig te blijven. Uw vader gaf u bij dit alles de raad om zorg te dragen voor uzelf. Toen de oproepen opnieuw begonnen in april 2018, vertelt u dat uw bazin u opnieuw zei rustig te blijven. Uw vader was ongerust. Wanneer u gevraagd wordt of u in die periode bepaalde veiligheidsmaatregelen nam, zegt u dat u zo vroeg mogelijk vertrok en enkel naar buiten ging als het echt nodig was. Toen uw vader vertrok in mei, ging u nog minder naar buiten. Opvallend is dat u ondanks alle intimidaties die er sinds 2016 waren u op dezelfde plaats bleef wonen in een volgens uw verklaringen ietwat gevaarlijke wijk omdat die grenst aan de wijk 23 de enero waar colectivos de plak zwaaien (CGVS I, p. 19 ; CGVS II, p. 11-13, 16). En dit terwijl de mensen die u bedreigden, vermoedelijk criminelen of colectivos, uw adres hadden. Ze hadden immers al proberen in te breken in het appartement van uw ouders, aldus uw verklaringen. Wanneer u gevraagd wordt of u zich ergens in Venezuela kon vestigen waar u niet gekend stond als politieagent, stelt u dat het gevaar overal aanwezig is. Wanneer u vervolgens gevraagd of u zich ergens anders kon vestigen en niet als politieagent aan de slag moest, zegt u dat u daarvoor gestudeerd hebt en de criminelen in elk deel van Venezuela schade kunnen berokkenen (CGVS II, p. 13). Toch zou van iemand die meermaals geïntimideerd werd en zelfs met de dood werd bedreigd verwacht worden dat hij zijn vervolgers geen kans zou willen geven om hem thuis of op straat aan te treffen. Verwacht zou worden dat u, minstens tijdelijk, een andere verblijfplaats zou zoeken op een plaats waar uw professionele bezigheden niet gekend waren of waar u zich beter kon schuilhouden. In het licht van de aanhoudende bedreigingen is het niet onredelijk om te verwachten dat u of uw familieleden eerder actie ondernamen of strategieën bedachten om u uit de greep van uw vervolgers te houden. Het bijna totale gebrek aan veiligheidsmaatregelen en zelfs van de overweging van een verhuizing naar een ander deel van de stad of het land waar u niet gekend was als politieagent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Veelzeggend is ook het tijdstip van uw ontslag bij de politie en uw vertrek uit het land. U neemt in augustus 2018 ontslag bij de politie – een beslissing die u als gevolg omschrijft van de bedreigingen, de toegenomen onveiligheid en de moorden op collega's van het CICPC (CGVS I, p. 11). Uw broer, vader en zus hadden toen het land elk om eigen redenen al verlaten. Uw vader ging immers in mei 2018 naar Peru, samen met uw zus. De reden dat u op dat moment niet meegegaan bent, is dat u uw moeder niet alleen kon laten (CGVS II, p. 7). Van iemand die op dat moment persoonlijk bedreigd was, zou dan ook verwacht worden dat u uw leven eveneens veilig zou willen stellen door uw land te verlaten. Het feit dat u drie maanden later pas de beslissing neemt om het land te verlaten, wijst er nogmaals op dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging kende.

Wat uw vrees betreft dat u louter en alleen omwille van het feit dat u deel uitmaakte van het CICPC gevaar loopt en het gegeven dat de Tren de Aragua de leden van CICPC en hun familieleden bedreigde, wijst het CGVS er op dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In de eerste plaats vermeldt u dat de bedreiging van de hand van de Tren de Aragua niet naar u persoonlijk werd verstuurd of gericht maar verspreid werd in een interne nieuwsgroep van het CICPC. Bovendien staat er in het bericht te lezen dat niet alleen CICPC maar ook de Guardia Nacional geviseerd worden. Samen vormen zij de twee grootste politiediensten in Venezuela. Verder is het ook belangrijk om op te merken dat u van februari 2017 tot aan uw ontslag in augustus 2018 voor het CICPC heeft gewerkt in functies die weinig omgang met de buitenwereld vereisten. U was immers belast met analyse, aanvankelijk van vingerafdrukken en nadien

van documenten en geld op hun echtheid (CGVS I, p. 5-6). U beweert ook nooit te hebben meegedaan aan razzia's of andere opdrachten waarbij u in rechtstreeks contact kwam met burgers, waardoor er gesteld kan worden dat u geen zichtbare politiefunctie uitoefende (CGVS I, p. 5-10; CGVS II, p. 15). Gezien de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan uw adres (zie supra) zijn er bovendien geen redenen om aan te nemen dat u in het vizier bent gekomen van criminele bendes.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, wijzigen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Het CGVS twijfelt niet aan het feit dat u voor het CICPC gewerkt hebt of aan de echtheid van de nieuwsberichten of de bedreiging van de Tren de Aragua die u neerlegt ter staving van uw verzoek. De bedreiging van de Tren de Aragua - die dateert van augustus 2018 (CGVS I, p. 15) - noch de nieuwsberichten die over de dood van verschillende politiemensen berichten noch de foto's van de poging tot inbraak kunnen echter een (begin van) bewijs leveren voor de door u aangehaalde persoonlijke bedreigingen. Nergens valt uit de foto's af te leiden dat deze genomen werden bij uw huis op een tijdstip vlak na de poging tot inbraak, laat staan wat het motief voor de beweerde poging tot inbraak was. U verklaart de nieuwsberichten te hebben neergelegd om aan te tonen welke gevaren leden van de CICPC in Venezuela lopen (CGVS I, p. 21). Deze nieuwsberichten tonen aan dat dat er moorden op politiemensen van het CICPC gebeuren maar tonen op zich echter niet aan dat u omwille van uw activiteiten bij het CICPC reeds geviseerd werd of zal worden in geval van terugkeer.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten

aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, voert verzoeker onder verwijzing naar het standpunt van UNHCR aan dat voor het beoordelen van de vervolging rekening dient gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging en dat zowel de directe als indirecte gevolgen van het conflict, cumulatief of onafhankelijk van elkaar, vervolging kunnen uitmaken. Verzoeker betoogt dat de situatie in Venezuela zeer complex is en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschendingen zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime, geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat, sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers ontzeggen van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren.

Verzoeker merkt op dat Cedoca bij aanvang van de "*COI Focus Venezuela. Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)*" vaststelt dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig is. De situatie wordt momenteel gekwalificeerd als pre-conflict maar het land riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken. Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld en de hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau. Onder verwijzing naar het rapport "*Situation of Human Rights in Venezuela*" van IACHR van 31 december 2017, het rapport "*Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaires*" van OFPRA van 22 november 2016, het rapport "*Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela*" van HRW van 29 november 2017, het rapport "*Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van UN Human Rights office of the high commissioner van juni 2018 en het rapport "*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*" van UN News Service van 22 juni 2018, uit welke rapporten hij uitvoerig citeert, stelt verzoeker dat het geweld een impact heeft op het dagelijkse leven van de volledige bevolking, dat vrouwen in het bijzonder slachtoffers zijn, dat verschillende bendes, paramilitaire groeperingen actief zijn en geweld uitoefenen ten aanzien van de bevolking, dat deze bendes en groeperingen in veel gevallen politiek gelinkt zijn aan de overheid of door de overheid worden getolereerd, dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert, dat er straffeloosheid heerst, dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en de situatie verder zal verslechteren, dat de volledige bevolking slachtoffer is doch vrouwen en kinderen in het bijzonder worden geraakt, dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp en dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat *in casu* zijn familie een objectief risicoprofiel heeft. Hij licht toe dat zijn broer W. protesteerde en artikels publiceerde tegen de regering en dat zijn vader een figuur

ondersteunde die openlijk corruptie van het regime aanklaagde en behoorde tot een partij die beschuldigd wordt van samenzwering tegen het regime. Hijzelf was tewerkgesteld bij de politie en kantte zich tegen de politiek van Maduro, waardoor hij bedreigd werd door de *collectivos*. Hij vreest voor zijn leven omdat hij geen corrupte politieman was. Verzoeker verwijst naar informatie van onder meer de VN, waaruit blijkt dat vervolging omwille van een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden. Verzoeker voegt hieraan toe dat El Paraiso, de wijk in Caracas waarvan hij afkomstig is, een wijk is waar veel protesten plaatsvinden. De wijk wordt daarom gezien als anti-regime. El Paraiso staat tevens bekend als een zeer arme wijk. Hij citeert ook een passage uit *“Venezuela : information indiquant si les employés du gouvernement sont obligés de participer à des activités visant à promouvoir les politiques étatiques ou des politiciens, y compris celles organisées par les groupes progouvernementaux (aussi connus sous le nom de colectivos et de círculos bolivarianos); traitement réservé aux personnes qui refusent d’y participer; information sur la présence et les activités des groupes progouvernementaux dans des régions autres que Caracas, y compris à Maracaibo et Valencia; protection offerte par l’État (juin-décembre 2017)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 19 december 2017, waarmee hij informatie wenst aan te reiken over politieagenten die zich verzetten tegen corruptie. Verzoeker wijst er voorts op dat zijn zus Y. het slachtoffer werd van de onveiligheidssituatie doordat zij ternauwernood aan een ontvoering ontsnapte en in Tachira samen met haar vader onder druk werd gezet door bendes. Gezien de situatie in Venezuela en de verschillende (soorten) bendes die er actief zijn, is het onmogelijk te achterhalen wie er juist achter de ontvoeringspoging zit, aldus verzoeker, die meent dat er toch niet simpelweg kan gesproken worden van een louter crimineel feit gezien de informatie beschikbaar over de verhouding van bepaalde bendes met de staat. Dat er geen klacht werd ingediend hoeft volgens verzoeker niet te verbazen, enerzijds gezien de link van bepaalde bendes met de staat en anderzijds gezien het klimaat van straffeloosheid dat heerst in Venezuela. In een dergelijke situatie vereist het Vluchtelingenverdrag niet dat aangetoond wordt dat een poging werd gedaan om de bescherming van de overheid te bekomen.

Voorts benadrukt verzoeker dat in de beoordeling of personen slachtoffer zijn van vervolging tevens de socio-economische situatie dient betrokken te worden. Feit is dat de bevolking niet meer kan voorzien in elementaire levensbehoeften. Dat de staat hiervoor verantwoordelijk is en het de schaarse middelen verder politiek instrumentaliseert door de toegang te beperken tot mensen die loyaal zijn aan het regime, is een belangrijke factor die een impact heeft op elementaire rechten zoals het recht op leven en op de fysieke en psychische integriteit. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de impact hiervan op zijn leven en dat van zijn zus. Ondanks het feit dat zij hierover niet bevraagd werden, besluit het Commissariaat-generaal dat niet aangetoond is dat zij zich in een precaire situatie bevinden (onder subsidiaire bescherming).

Verzoeker besluit uit de door hem aangehaalde informatie en de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegieerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Deze factoren, direct of indirect gelinkt aan de veiligheidssituatie, dwingen mensen het land te ontvluchten. Volgens UNHCR is voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond. Verzoeker merkt hierbij nog op dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden en de vrees prospectief dient beoordeeld te worden. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe. *In casu* besluit het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen bescherming toe te kennen op basis van ongeloofwaardigheid van hetgeen al meegemaakt werd in het verleden. Het onderzoekt echter onvoldoende de vrees naar de toekomst toe. In het geval van verzoekers zus Y. wordt op basis van het ontbreken van vervolging in het verleden vastgesteld dat ze geen vervolging hoeft te vrezen in de toekomst. Verzoeker herhaalt dat een persoon niet reeds vervolgd moet zijn in het verleden om aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus. Op basis van het profiel en de objectieve situatie in het land van herkomst dient het Commissariaat-generaal in te schatten wat er na terugkeer zou gebeuren, aldus nog verzoeker, die erop wijst dat er in Venezuela sprake is van afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat. Het is duidelijk dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn. Uit de COI Focus met betrekking tot de veiligheidssituatie in Venezuela blijkt bovendien dat het voor het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk is om het geweld in kaart te brengen. Gezien het geweld algemeen verspreid is en eveneens de socio-economische crisis het volledige land treft kan naar mening van verzoeker momenteel aldus niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief kan toegepast worden overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR.

Verzoeker merkt onder verwijzing naar rechtspraak van deze Raad nog op dat geloofwaardigheid een onderzoek naar en beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag niet in de weg mag staan. Tevens verwijst hij naar rechtspraak van het EHRM (M.A. c. Suisse, n° 52589/13, 18 november 2014 en I. c. Suède, n° 61204/09, 5 september 2013) waar werd geoordeeld dat zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoekers in overweging dienen genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid en dat zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig rekening dient gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Verzoeker stipt ook aan dat vervolging onder het vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan doch aangetoond dient te worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging, alsook dat de aangehaalde elementen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring dienen gestoeld te zijn maar ook het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep de vrees kunnen aantonen.

Tot slot voert verzoeker aan dat hij zijn problemen tijdens beide gehoren door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar waarheid heeft uiteengezet. Het Commissariaat-generaal meent vast te stellen dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken niet eensluidend zouden zijn. Verzoeker brengt hier tegen in: *“Tegenstrijdigheden willen vaststellen in deze, getuigt van gebrek aan overzicht in de situatie van verzoeker. Verzoeker heeft uiteengezet dat het voor hem als politieagent onveilig is in zijn thuisland, omwille van diverse redenen, zoals het feit dat hij gekant was tegen de politiek van Maduro, zoals het feit dat hij gekant was tegen corruptie binnen het apparaat”*. Daarnaast stelt het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissing dat “het beeld van de incidenten en bedreigingen die hem te beurt vielen bijzonder moeilijk te reconstrueren valt”. Verzoeker stelt dat hij heeft getracht een zo getrouw mogelijk beeld te geven van de realiteit. Het betreft geen ingestudeerd verhaal en de situatie in zijn thuisland is nu eenmaal zeer chaotisch. Een intern vluchtalternatief is (om hoger uiteengezette redenen) niet mogelijk voor verzoeker. Zijn professionele activiteit voor de CICPC en de bedreigingen uitgaande van onder meer Tren de Aragua, maken dat verzoeker naar eigen zeggen een objectieve vrees voor vervolging heeft.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar hetgeen wordt uiteengezet onder het eerste middel.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van verblijf in het Transitcentrum Caricole en het gehoorverslag van verzoekers broer W.J.M.O..

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zijn opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet eensluidend zijn, (ii) hij een weinig samenhangend beeld schept van de incidenten, bedreigingen en intimidaties die hij beweert te hebben meegemaakt en hij steeds afwijkende versies van de feiten weergeeft, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vrees bij terugkeer, (iii) hij ondanks de vele oproepen en de intimidaties geen specifieke of doortastende veiligheidsmaatregelen neemt, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, (iv) zijn vrees dat hij louter en alleen omwille van het feit dat hij deel uitmaakte van het CICPC gevaar loopt en het gegeven dat de Tren de Aragua de leden van CICPC en hun familieleden bedreigde op zich niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar hij vermeldt dat de bedreiging van de hand van de Tren de Aragua niet naar hem persoonlijk werd gestuurd of gericht maar verspreid werd in een interne nieuwsgroep van het CICPC, in het bericht bovendien staat te lezen dat niet alleen CICPC maar ook de Guardia Nacional gevisieerd worden, hij van februari 2017 tot aan zijn ontslag in augustus 2018 voor het CICPC heeft gewerkt in functies die weinig omgang met de buitenwereld vereisten (analyse van aanvankelijk vingerafdrukken en nadien van documenten en geld op hun echtheid) en hij ook beweert nooit te hebben meegedaan aan razzia's of andere opdrachten waarbij hij in rechtstreeks contact kwam met burgers waardoor er gesteld kan worden dat hij geen zichtbare politiefunctie

uitoefende en er gezien de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan zijn adres bovendien geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in het vizier is gekomen van criminele bendes, (v) de door hem neergelegde documenten niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen daar het Commissariaat-generaal niet twijfelt aan het feit dat hij voor het CICPC gewerkt heeft of aan de echtheid van de nieuwsberichten of de bedreiging van de Tren de Aragua die hij neerlegt ter staving van zijn verzoek doch de bedreiging van de Tren de Aragua – die dateert van augustus 2018 – noch de nieuwsberichten die over de dood van verschillende politiemensen berichten noch de foto's van de poging tot inbraak een (begin van) bewijs kunnen leveren voor de door hem aangehaalde persoonlijke bedreigingen, (vi) de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus evenmin rechtvaardigt en uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in zijn land van nationaliteit niet kan afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat hij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar Venezuela en (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 november 2018 (CG nr. 1801338), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gepronnde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct op verzoekers fundamenteel afwijkende verklaringen over de reden die hem ertoe zou hebben gebracht Venezuela te ontvluchten: *“Om te beginnen stelt het CGVS vast dat uw opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS niet eensluidend zijn. Bij het afleggen van uw verklaringen op 10 oktober 2018 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, verklaart u dat u bij de politie was maar tegen de politiek van Maduro gekant was en daardoor bedreigd werd door de colectivos. U geeft aan te vrezen voor uw leven omwille van het feit dat u geen corrupte politiemans bent. Verder verklaart u dat een collega omkwam en correcte politiemensen stelselmatig worden vermoord. De problemen begonnen in februari 2018. U nam niet deel aan razzia's om mensen geld af te troggelen. Hierna werd u nog meer bedreigd en vreesde u aan uw einde te komen mocht u in Venezuela zijn gebleven (Vragenlijst CGVS dd. 10.10.2018, punt 3, vraag 5). Op het CGVS haalt u echter aan gevaar te lopen in uw land louter en alleen door het feit dat u politieagent bent en u bij terugkeer als ex-politieagent die in een gevaarlijk zone woont kwetsbaar zou zijn voor misdadigers. U spreekt in uw vrij relaas over de persoonlijk bedreigingen aan uw adres, die reeds zouden begonnen zijn in 2016, uw vermoorde collega en een bedreiging door de Tren de Aragua gericht aan alle CICPC-leden, maar nergens neemt u het woord corruptie in de mond (CGVS I, p. 15-16). Nochtans legde u bij de DVZ de klemtoon nadrukkelijk op het gegeven dat u als correcte politiemans vreesde voor uw leven. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit problemen of bedreigingen gehad hebt uitgaande van de regering of andere autoriteiten dan beweert u van niet, of toch niet rechtstreeks, maar wel omwille van het feit politieagent te zijn die niet behoort tot FAES, een ordedienst die ten voordele het Venezolaanse regime opereert (CGVS I, p. 20-21). Tijdens het tweede onderhoud confronteert het CGVS u rechtstreeks met uw eerdere uitspraak over uw vrees als niet-corrupte politiemans. U legt uit dat uw waarden niet te verenigen waren met de corruptie die heerste binnen sommige rangen en afdelingen van de Venezolaanse politie. Gevraagd of u door uw waarden en het feit niet-corrupte politieagent te zijn ooit problemen hebt gekend in Venezuela, antwoordt u onder andere dat politiemensen met andere waarden die de radicale bevelen niet kunnen opvolgen het land verlaten of eraan denken dat te doen. Na verder aandringen op een antwoord op de vraag of uw houding ten aanzien van corruptie en de regering persoonlijke gevolgen had voor u op uw afdeling, ontkent u dit. U antwoordt dat u overgeplaatst bent geweest, maar dat dit niet was omwille van problemen. Evenmin beweert u ooit dingen te hebben moeten doen waarmee u niet akkoord ging of bewust te hebben meegewerkt aan corruptie (CGVS II, p. 14-15).”* Het hoeft geen betoog dat dergelijke manifest uiteenlopende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling zetten. In het verzoekschrift volhardt verzoeker in de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat hij tewerkgesteld was bij de politie maar tegen de politiek van Maduro gekant was, dat hij daarom bedreigd werd door de colectivos en dat hij vreest voor zijn leven omdat hij geen corrupte politiemans was. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen is echter onvoldoende om de tegenstrijdigheden te herstellen. Ook met de stelling dat het voor hem als politieagent onveilig is in zijn thuisland omwille van diverse redenen, zoals het feit dat hij gekant was tegen de politiek van

Maduro, het feit dat hij gekant was tegen corruptie binnen het apparaat enz., slaagt verzoeker er geenszins in voormelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen uit te klaren. Aangezien verzoeker ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet langer beweerde een vrees te kennen omwille van het feit dat hij geen corrupte politiemans is doch hij integendeel verklaarde dat hij nooit problemen heeft gekend omwille van zijn houding ten aanzien van corruptie en de regering, en dat hij nooit dingen heeft moeten doen waarmee hij niet akkoord ging of bewust heeft meegewerkt aan corruptie, is de in het verzoekschrift geciteerde informatie van Immigration and Refugee Board of Canada van 19 december 2017 bovendien *in casu* niet dienstig.

2.6.2. Daarnaast merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoeker een weinig samenhangend beeld schept van de incidenten, bedreigingen en intimidaties die hij beweert te hebben meegemaakt en dat hij steeds afwijkende versies van de feiten weergeeft, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vrees bij terugkeer: *“Een andere vaststelling is dat het beeld van de incidenten en bedreigingen die u te beurt vielen, bijzonder moeilijk te reconstrueren valt. Wanneer u na het vertellen van uw vrij relaas gevraagd wordt om een overzicht te geven van de bedreigingen die u ontving, van wie ze kwamen en vanaf wanneer, volgt er een weinig systematische en niet-gedateerde opsomming van feiten. U verklaart dat de bedreigingen regelmatig herhaald werden vanaf het moment dat u begon te studeren. Eenmaal ze op de hoogte waren van uw studies, probeerden criminelen uw huis binnen te dringen. Nadien zeiden ze u dat u daar moest vertrekken en belden ze u vaak thuis op om te weten wie er aanwezig was. In februari 2018 bedreigden ze u: ze zeiden dat u moest vertrekken of dat u anders zou worden vermoord (CGVS I, p. 16). Wanneer het CGVS de feiten één voor één met u bespreekt, blijkt dat uw persoonlijke problemen begonnen met een poging tot inbraak door twee onbekende mannen in augustus 2016 op het moment dat u nog studeerde. Over dit incident lopen uw verklaringen en die van uw zus overigens uiteen. Zo beweert u dat er op het moment van de poging tot inbraak niemand thuis was, maar beweert uw zus dat uw grootmoeder wel thuis was en een man in het huis zag (CGVS II, p. 10; CGVS Y.(...) J.(...) M.(...) O.(...), p. 9). Enkele weken na de poging tot inbraak, begon u periodiek oproepen te krijgen waarin men steeds naar u vroeg en vervolgens inhaakte. Wanneer u gevraagd wordt om een duidelijk beeld van de opeenvolging van die oproepen te schetsen, zegt u dat het heel veel oproepen waren en u niet weet hoeveel precies. In december 2016 werd uw moeder door een onbekende gefeliciteerd met uw diploma, werd er gezegd dat u moest vertrekken en vervolgens ingehaakt. Daarna werd u in persoon bedreigd door een gewapende man in de Avenida San Martín. Hierover verklaart u in eerste instantie dat de ontmoeting in december plaatsvond, waarbij de man u zei dat u moest vertrekken en u de kerstdagen niet met uw familie moest doorbrengen. Wanneer u gevraagd wordt hoeveel tijd er zat tussen het telefoontje aan uw moeder en de ontmoeting met de man, antwoordt u dat de oproep in december plaatsvond en de ontmoeting met de man in februari. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaringen, herhaalt u uw laatste versie van de feiten (CGVS I, p. 17-20). Het louter ontkennen van uw eerste versie blijft bijzonder frappant omdat u in uw eerste versie van feiten over de gewapende man specifiek refereerde aan de kerstdagen. Na de ontmoeting met de man bleven de telefoontjes een tijd lang uit tot de oproepen op een gegeven moment herbegonnen. U situeert dit moment in april 2017 en verklaart dat er nog steeds dergelijke telefoontjes op uw huistelefoon worden gepleegd, zelfs na uw vertrek uit Venezuela. Wanneer u gevraagd wordt of er een bepaalde evolutie in de frequentie van die oproepen op te tekenen viel, zegt u dat het in het begin twee keer per week was en vervolgens een keer per week (CGVS I, p. 17-20). Het CGVS merkt hierbij op dat u eerder gesteld had dat u in februari 2018 bedreigd werd, dat u moest vertrekken en u anders zou worden vermoord (CGVS I, p. 16; cf. supra). Wanneer er in het tweede onderhoud gepeild wordt naar de opeenvolging van en de tijdsruimtes tussen de aangehaalde feiten, zijn er opnieuw een aantal opmerkelijke verschillen met uw eerdere versie(s) van de feiten waar te nemen. Hoe lang na de ontmoeting met de gewapende man de oproepen zich weer voordeden, kunt u niet specifiek zeggen. U weet niet of het nu een week of een maand was. Wat u zich wel herinnert is dat het hetzelfde type telefoontjes was waarin niets gezegd werd, de telefoontjes ook een tijdlang stopten en opnieuw begonnen in april 2018. Gevraagd in welke periode de oproepen uitbleven, zegt u dat dit in de 3 à 4 maanden voor april was (CGVS II, p. 12). Opvallend dat u het hervatten van de oproepen in april 2018 situeert terwijl u dit tijdens het eerste onderhoud in het jaar 2017 situeerde. Ook rept u met geen woord over een bedreiging in februari 2018 (Cf. supra). Uit dit alles blijkt dat u een weinig samenhangend beeld schept van de incidenten, bedreigingen en intimidaties die u beweert te hebben meegemaakt. Van iemand die om dergelijke redenen zijn land heeft verlaten, mag verwacht worden dat hij een duidelijk zicht kan bieden op deze zaken. Dat u dit niet kunt en steeds afwijkende versies van de feiten weergeeft, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees bij terugkeer.”* Verzoeker brengt hier tegen in dat hij zijn problemen tijdens beide gehoren door het Commissariaat-generaal naar waarheid heeft uiteengezet, dat hij heeft getracht een zo getrouw mogelijk beeld te geven van de realiteit, dat de situatie in zijn thuisland nu eenmaal zeer chaotisch is, dat een

intern vluchtalternatief voor hem niet mogelijk is en dat zijn professionele activiteiten voor de CICPC en de bedreigingen uitgaande van onder meer Tren de Aragua maken dat hij een objectieve vrees voor vervolging heeft. Het is echter niet omdat de situatie in Venezuela chaotisch is dat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij een duidelijk zicht kan bieden op de incidenten, bedreigingen en intimidaties die hij beweert persoonlijk te hebben meegemaakt. Dat hij hiertoe niet in staat blijkt te zijn, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, doet verder afbreuk aan de vrees die hij stelt te koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het louter volharden in zijn asielmotieven en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, waarmee hij er evenwel niet in slaagt het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

2.6.3. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Een andere vaststelling is dat u ondanks de vele oproepen en de intimidaties geen specifieke of doortastende veiligheidsmaatregelen neemt, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo beweert u dat u na de oproep waarin uw moeder gefeliciteerd werd, rustig thuis bleef uit angst dat ze u zouden opzoeken en er u iets zou overkomen en dat u daarna normaal verder ging. Na de ontmoeting met de gewapende man in februari, verklaart u angst te hebben gehad om naar huis te gaan. Maar echte veiligheidsmaatregelen nam u niet. U zegt wel dat u het incident aan uw bazin op het werk uitlegde, die dit soort zaken als normaal beschouwde en u aanmaande om rustig te blijven. Uw vader gaf u bij dit alles de raad om zorg te dragen voor uzelf. Toen de oproepen opnieuw begonnen in april 2018, vertelt u dat uw bazin u opnieuw zei rustig te blijven. Uw vader was ongerust. Wanneer u gevraagd wordt of u in die periode bepaalde veiligheidsmaatregelen nam, zegt u dat u zo vroeg mogelijk vertrok en enkel naar buiten ging als het echt nodig was. Toen uw vader vertrok in mei, ging u nog minder naar buiten. Opvallend is dat u ondanks alle intimidaties die er sinds 2016 waren u op dezelfde plaats bleef wonen in een volgens uw verklaringen ietwat gevaarlijke wijk omdat die grenst aan de wijk 23 de enero waar colectivos de plak zwaaien (CGVS I, p. 19 ; CGVS II, p. 11-13, 16). En dit terwijl de mensen die u bedreigden, vermoedelijk criminelen of colectivos, uw adres hadden. Ze hadden immers al proberen in te breken in het appartement van uw ouders, aldus uw verklaringen. Wanneer u gevraagd wordt of u zich ergens in Venezuela kon vestigen waar u niet gekend stond als politieagent, stelt u dat het gevaar overal aanwezig is. Wanneer u vervolgens gevraagd of u zich ergens anders kon vestigen en niet als politieagent aan de slag moest, zegt u dat u daarvoor gestudeerd hebt en de criminelen in elk deel van Venezuela schade kunnen berokkenen (CGVS II, p. 13). Toch zou van iemand die meermaals geïntimideerd werd en zelfs met de dood werd bedreigd verwacht worden dat hij zijn vervolgers geen kans zou willen geven om hem thuis of op straat aan te treffen. Verwacht zou worden dat u, minstens tijdelijk, een andere verblijfplaats zou zoeken op een plaats waar uw professionele bezigheden niet gekend waren of waar u zich beter kon schuilhouden. In het licht van de aanhoudende bedreigingen is het niet onredelijk om te verwachten dat u of uw familieleden eerder actie ondernamen of strategieën bedachten om u uit de greep van uw vervolgers te houden. Het bijna totale gebrek aan veiligheidsmaatregelen en zelfs van de overweging van een verhuizing naar een ander deel van de stad of het land waar u niet gekend was als politieagent, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Veelzeggend is ook het tijdstip van uw ontslag bij de politie en uw vertrek uit het land. U neemt in augustus 2018 ontslag bij de politie – een beslissing die u als gevolg omschrijft van de bedreigingen, de toegenomen onveiligheid en de moorden op collega's van het CICPC (CGVS I, p. 11). Uw broer, vader en zus hadden toen het land elk om eigen redenen al verlaten. Uw vader ging immers in mei 2018 naar Peru, samen met uw zus. De reden dat u op dat moment niet meegegaan bent, is dat u uw moeder niet alleen kon laten (CGVS II, p. 7). Van iemand die op dat moment persoonlijk bedreigd was, zou dan ook verwacht worden dat u uw leven eveneens veilig zou willen stellen door uw land te verlaten. Het feit dat u drie maanden later pas de beslissing neemt om het land te verlaten, wijst er nogmaals op dat u geen persoonlijke vrees voor vervolging kende.”* Verzoekers houding valt inderdaad moeilijk te rijmen met de vrees die hij stelt te koesteren. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij werpt slechts op dat er voor hem geen intern vluchtalternatief mogelijk is aangezien het geweld algemeen verspreid is en ook de socio-economische crisis het volledige land treft. Verzoeker geeft hiermee echter geen valabele verklaring voor zijn nagenoeg totale gebrek aan initiatief om veiligheidsmaatregelen te nemen in een poging zich te beschermen tegen zijn belagers, die blijkens zijn verklaringen wisten waar hij woonde en die aan zijn adres zelfs doodsb bedreigingen hadden geuit. Er kan in deze door verzoeker geschetste context redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn vervolgers geen kans zou willen geven om hem thuis of op straat aan te treffen en dat hij dan ook, al was het maar tijdelijk, op een ander adres zou onderduiken, dat hij eventueel zijn functie als politieagent – blijkens zijn verklaringen de reden van de bedreigingen en

intimidaties die hem te beurt vielen – zou neerleggen of dat hij reeds op een vroeger tijdstip Venezuela zou hebben verlaten. Dat verzoeker, die beweert dat zijn problemen reeds begonnen in 2016, ondanks aanhoudende bedreigingen en intimidaties, steeds op dezelfde plaats bleef wonen in een volgens zijn verklaringen ietwat gevaarlijke wijk omdat deze wijk grenst aan een wijk waar colectivos de plak zwaaien, hij hierbij geen specifieke maatregelen nam om zijn veiligheid te waarborgen, en hij pas in augustus 2018 ontslag nam bij de politie om op 30 september 2018 Venezuela te verlaten, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het gebrek aan een intern vluchtalternatief kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.6.4. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar nog wordt geoordeeld als volgt: *“Wat uw vrees betreft dat u louter en alleen omwille van het feit dat u deel uitmaakte van het CICPC gevaar loopt en het gegeven dat de Tren de Aragua de leden van CICPC en hun familieleden bedreigde, wijst het CGVS er op dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In de eerste plaats vermeldt u dat de bedreiging van de hand van de Tren de Aragua niet naar u persoonlijk werd verstuurd of gericht maar verspreid werd in een interne nieuwsgroep van het CICPC. Bovendien staat er in het bericht te lezen dat niet alleen CICPC maar ook de Guardia Nacional geviseerd worden. Samen vormen zij de twee grootste politiediensten in Venezuela. Verder is het ook belangrijk om op te merken dat u van februari 2017 tot aan uw ontslag in augustus 2018 voor het CICPC heeft gewerkt in functies die weinig omgang met de buitenwereld vereisten. U was immers belast met analyse, aanvankelijk van vingerafdrukken en nadien van documenten en geld op hun echtheid (CGVS I, p. 5-6). U beweert ook nooit te hebben meegedaan aan razzia’s of andere opdrachten waarbij u in rechtstreeks contact kwam met burgers, waardoor er gesteld kan worden dat u geen zichtbare politiefunctie uitoefende (CGVS I, p. 5-10; CGVS II, p. 15). Gezien de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen aan uw adres (zie supra) zijn er bovendien geen redenen om aan te nemen dat u in het vizier bent gekomen van criminele bendes.”* Verzoeker volhardt slechts in zijn stelling dat zijn professionele activiteiten voor de CICPC en de bedreigingen uitgaande van onder meer Tren de Aragua maken dat hij een objectieve vrees voor vervolging heeft, waarmee hij er niet in slaagt een ander licht te werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.5. Verzoeker laat in het verzoekschrift tevens de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door hem neergelegde documenten correct beoordeelt als volgt: *“De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, wijzigen niets aan de bovenstaande vaststellingen. Het CGVS twijfelt niet aan het feit dat u voor het CICPC gewerkt hebt of aan de echtheid van de nieuwsberichten of de bedreiging van de Tren de Aragua die u neerlegt ter staving van uw verzoek. De bedreiging van de Tren de Aragua - die dateert van augustus 2018 (CGVS I, p. 15) - noch de nieuwsberichten die over de dood van verschillende politiemensen berichten noch de foto’s van de poging tot inbraak kunnen echter een (begin van) bewijs leveren voor de door u aangehaalde persoonlijke bedreigingen. Nergens valt uit de foto’s af te leiden dat deze genomen werden bij uw huis op een tijdstip vlak na de poging tot inbraak, laat staan wat het motief voor de beweerde poging tot inbraak was. U verklaart de nieuwsberichten te hebben neergelegd om aan te tonen welke gevaren leden van de CICPC in Venezuela lopen (CGVS I, p. 21). Deze nieuwsberichten tonen aan dat dat er moorden op politiemensen van het CICPC gebeuren maar tonen op zich echter niet aan dat u omwille van uw activiteiten bij het CICPC reeds geviseerd werd of zal worden in geval van terugkeer.”* Ook deze motieven blijven aldus onverminderd staande en worden door de Raad overgenomen.

2.6.6. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt dat zijn familie een objectief risicoprofiel heeft, dat immers zijn broer W.J.M.O. protesteerde en artikels publiceerde tegen de regering, dat zijn vader een figuur ondersteunde die openlijk corruptie van het regime aanklaagde en behoorde tot een partij die beschuldigd wordt van samenzwering tegen het regime en dat zijn zus Y. het slachtoffer werd van de onveiligheidssituatie doordat zij ternauwernood aan een ontvoering ontsnapte en in Tachira samen met haar vader onder druk werd gezet door bendes, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen persoonlijke problemen heeft aangehaald die hij zou hebben gekend omwille van de activiteiten en/of professionele activiteiten van zijn familieleden. Integendeel, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk nooit rechtstreekse problemen met de regering te hebben gekend (notities persoonlijk onderhoud dd. 23/10/2018, p. 20-21). De verwijzing in het verzoekschrift naar informatie waaruit blijkt dat vervolging wegens een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden is *in casu* dan ook niet dienstig. Verzoeker gaat er dienaangaande aan voorbij dat in hoofde van zijn broer W.J.M.O. nog geen beslissing werd genomen

door de commissaris-generaal. Zijn verklaring ter terechtzitting dat de *protection officer* liet uitschijnen dat er een positief project is in hoofde van de broer doet niets af aan deze vaststelling. Het is bovendien niet aan de Raad om lopende het onderzoek door het CGVS een standpunt in te nemen over de verklaringen van verzoekers broer.

2.6.7. Zo verzoeker verder opmerkt dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden, dat de vrees prospectief dient beoordeeld te worden en dat hierbij rekening dient gehouden te worden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe, benadrukt de Raad dat verzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel moet zijn. De Raad moet bij de beoordeling van deze vrees steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1 de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de “gegronde vrees voor vervolging”. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er echter geenszins in zijn vrees te objectiveren.

2.6.8. In zoverre verzoeker voorts uitgebreid argumenteert omtrent de algemene onveiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela, benadrukt de Raad dat dit alles geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De huidige veiligheids- en socio-economische situatie in Venezuela wordt wel meegenomen in de beoordeling van verzoekers verklaarde nood aan subsidiaire bescherming.

2.6.9. Zo verzoeker tot slot verwijst naar het feit dat hij werd gehoord middels een videoconferentie, is het de Raad niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze het gehoor via videoconferentie een invloed heeft gehad op de verklaringen die hij heeft afgelegd.

2.6.10. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7.2. De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft, waardoor verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela, maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker maakt immers geenszins aannemelijk dat hijzelf in een extreem moeilijke en mensonterende situatie leefde. Integendeel, verzoekers raadsman liet aan het einde van het eerste persoonlijk onderhoud optekenen als volgt: “(...) *Belangrijk is ook te benadrukken omdat hij uit een zeer welgestelde familie komt, ze zeker niet om economische redenen gevlucht zijn. Het gaat om een welgestelde familie die om politieke redenen het land heeft verlaten. Moeder is daar achtergebleven om de familie bezittingen te controleren zodat niet alles verloren gaat en haar moeder is ernstig ziek. Ze hebben veel wagens en onroerende goederen. Geen economische redenen.*” Verzoeker voegde hier zelf nog aan toe “*het probleem is niet economisch, het is de onveiligheid, dat mijn familieleden worden vermoord. Ik heb voldoende om te*

eten. (...)” (notities persoonlijk onderhoud dd. 23/10/2018, p. 22). Ook aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud benadrukte verzoekers advocaat *“Meneer is niet gekomen omwille van economische redenen, hij had een goede job, hij komt uit ene welgestelde familie (...)”* (notities persoonlijk onderhoud dd. 26/10/2018, p. 18). Hetzelfde komt naar voor in de verklaringen die verzoekers broer W.J.M.O. heeft afgelegd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming: *“Waar is uw moeder? In Caracas (...) Kon ze niet mee naar Peru? Neen dat is omwille van onze eigendommen, we hebben appartement, landerijen, wagens en zo, moeder was niet bereid mee te gaan en alles overboord te gooien”* (notities persoonlijk onderhoud zoals toegevoegd aan het verzoekschrift, p. 6). Dat de financiële situatie van verzoeker en zijn familie meer dan behoorlijk is blijkt bovendien uit verzoekers verklaringen dat het hele gezin in 2014 een week op vakantie naar de Verenigde Staten is geweest (notities persoonlijk onderhoud dd. 26/10/2018, p. 2-3). Met de loutere verwijzing naar de socio-economische crisis in Venezuela brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Venezuela. Raad wijst er in dit verband nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, zijn er *in casu* geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook worden bijgetreden in diens besluit waar in de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”*

2.7.3. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die door verzoeker niet met andersluidende informatie wordt ontkracht, dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift uitvoerig naar de hoge graad van geweld in Venezuela. Zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat het geweld er wijdverspreid is. Zo blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier onder andere dat Venezuela door de diepe politieke, economische en sociale crisis in een staat van chaos terecht gekomen is. Het risico bestaat dat het geweld zulke proposities aanneemt dat de overheid niet meer in staat is de geweldplegingen van de paramilitaire groepen in de hand te houden. Het geweld wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *Colectivos chavistas*, de megabandas, enz. (COI Focus *“Venezuela. Situation Sécuritaire”*, p. 45). Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan echter niet blijken dat er in Venezuela actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS